

GRAD KOGA NEMA - JEZERO KOJE ĆUTI

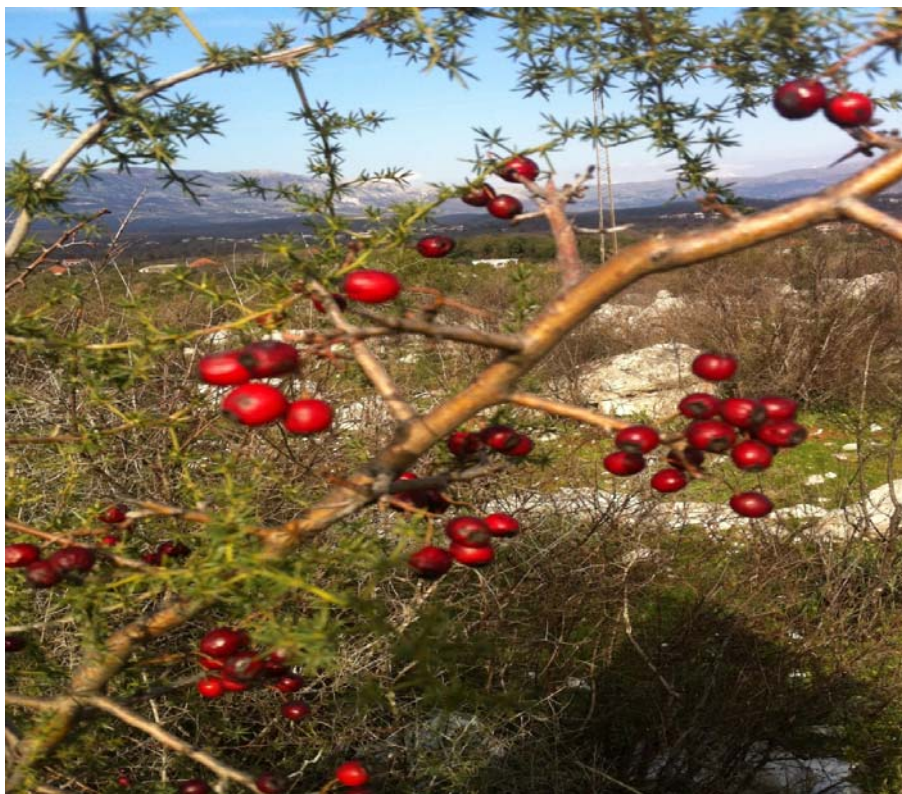

Tamo gdje bogata istoriografija ostaje nijema pred iskonskom ljepotom prirode i pred očima zavidljivog posmatrača promiču rodoslovi davnašnjih vladarskih porodica, drevnih i mističnih carstava čije su kapije odavno zatvorene za poimanje savremenog mladog čovjeka, tu, na tom mjestu, gdje saznanje silom ustreptalosti čula, sliku pretvori u misao, misao u muziku, muziku u život sam....eto, na tom mjestu počinje priča o jezeru koje ćuti, i gradu koga nema.

Šasko jezero... Vodena bajka koju pričaju od Bara do Ulcinja. Živo u legendama, pripovijestima starosjedilaca, više nego na turističkim razglednicama i u fotoaparatom slučajnih ili namjernih

turista... Jezero a čuti. Ne zato što mu nedostaju riječi, priče i istine, ne zato što mu fali vode i vjekova.... čuti. Samo čuti.

I pogled plodi rodom gloga, crvenim asocirajući na krv..na ranu...onu vjekovnu i savremenu. Ranu jezera koje je, obremenjeno istorijom, ostalo ućutano u svojoj ljepoti.

Oko utvrđenja starog ilirskog grada Svača, čiji se ostaci i danas nalaze u blizini Šaskog jezera, ta glogova crvena isprela je svoju istorijsku priču o osvajačkim poduhvatima Mongola i Osmanlija, srednjovjekovnim burama i bunama, ratovima...Rušili su ga ratnici i prirodne katastrofe, poput velikog zemljotresa iz 518-e kada je grad srušen sa zemljom. Rušili su ga i iz temelja dizali...I zaboravili .Ćuti. Danas ćuti.

Priroda se pobrinula za ono čemu čovjek ponekad nije dorastao-niskim rastinjem, mahovinom i šibljem, sačuvala je zidine najatraktivnijeg mrtvog starog grada na jadranskom priobalju, štedeći ga tako i od ljudi i od vremena.

Kroz otvore, u vremenu i prostoru, vječno živih prolaza u milenijumsku tradiciju, Svač je živ kao nepresušno izvoriste arheoloških izvorišta.

Tu svaka pukotina ima svoju priču i svoju simboliku...I vodi nas u davna vremena kada je zelena boja prirode umjela čovjeka da brani i odbrani, sobom nahrani i blagosilja.

Kada zemlja, ni u smrti, nije bila tvrda ni gruba.....

I kada je kamen značio odbranu, zaštitu i život.

Pokušaj urbanizacije autentičnog prostora prirodne ljepote, potopljeno vodom kao djetinjstvo kaznom. Na ovoj se klackalici ne igraju djeca današnjice i ne gnijezde ptice. Sa ovih klupa ne posmatraju ih i ne hrane bake i deke...I niko ne priča priču o Svaču.

Ranjeno žicom, darovano djubrem koje se odlaže čak i u barke koje bi mogle i htjele zaploviti u prošlost... veličajući je i vraćajući je današnjici!

I tek poneki sunčev odbljesak, istopi se u vodi, prosipajući zlato nade i vjerovanja...

...da će iskonsko zelenilo prirode umjeti samo sebe da rodi I čovjeka vrati čovjeku i njegovoj obavezi da prirodu štedi i brani.

...da će iskonsko zelenilo prirode umjeti samo sebe da rodi I čovjeka vrati čovjeku i njegovoj obavezi da prirodu štedi i brani.

Tada će, možda, jezero koje ćuti, imaginarno poteći. Tada će kamen, drvo, cvijet i san o srećnoj i zdravoj planeti zatreperiti muzikom koja će stari grad Svač i Šasko jezero sačuvati od zaborava i valorizovati njegovu istorijsku, turističku i prirodnu vrijednost, postavljajući ga na mjesto koje kao takav, istinski zaslužuje.